

"A legkisebb gyertyafény is megtanít
bennünket arra,
hogy érdemes egy kis fényért, melegért tövig
leégni,
mert a kis dolgok fénye az,
ami meleggé és széppé teszi az életet."
* Charles Dickens *

ADVENT

(Gwendolyn Fischer 2014. okt. 24-én elhangzott
előadása alapján lejegyezte: Márkus Andrea)

Átékelhető minőségek a
környezetünkben; november végi hangulat,
fényszegénység, színszegénység, nincs jelen a
külső természet, visszahúzódt a
külsőségekben megnyilvánuló természeti

aktivitás körülöttünk. Lehetőség adataik a lenyugvásra, elmélyülésre – nekünk ezt kellene támogatnunk a jelenkor nyüzsgésre, nyughatatlanságra, hajszoltságra ingerlő társadalmi szokásaival, elvárásaival szemben. Sokat segíthet átélni a megfelelő lélek-hangulatot, ha foglalkozunk az evangéliumok nagy kihívásaival (Pl.:Lukács 21.).

A jövőben a természeti jelenségek teljesen kiszámíthatatlanok lesznek, az emberiség nevelődéséért, hogy szociális értelemben vett igazi fejlődése biztosan bekövetkezzen, sorozatos katasztrófákra számíthatunk. A következmények átélésével saját emberi lelki erőink szükségyszerűen próbára lesznek téve, mely által valódi ÉNERŐKET ébreszthetünk fel magunkban. Új kapcsolatokat építhetünk idegen emberekkel, a természettel. Önmagunkban állva a másik emberért kell kiállni, mert így döntünk, ezt akarjuk függetlenül minden antipátia vagy szimpátia erőtől, csak szimplán az EMBERÉRT. Ember-ember, szív-szív kapcsolat saját döntésünk révén.

Milyen szubsztanciát tudunk teremteni önmagunkban, ahhoz, hogy feltegyük a szükséges kérdést. A kérdés melyet fel kell tennünk. Ki vagy Te? Hogy tudok segíteni, hogy tudom támogatni a Te fejlődésedet? Feladatunk, hogy újra és újra képesek legyünk megújítva rátekinteni valakire, nem feltétlen a másikonak kell változnia ahhoz, hogy másképp nézhesek rá...

Egy INNUIT közmondás jól tükrözi ezt a lehetőséget: *Tekints olyan hosszasan a másik ember szemébe, hogy meglásd benne a virágot.*

Az adventi szokások ezt az erőt segítik megszületni, felébredni, megerősödni:

- **adventi naptár**
 - kettősséget takar, egy rejtett titkot üzen, ami megismerhető;
 - számozva van, csak lépésről-lépésre lehet haladni, minden nap egy kicsivel többet tudok meg; egy kicsivel közelebb kerülök;
 - sok-sok állomáson keresztül haladhatok csak tovább;
 - megtudhatom, hogy mi van a dolgok mögött, ha érdeklődést mutatok, ha kinyitom a kaput;
 - megismerhető, ami igazán lényeges és jelentős, elérkezünk az út végén a legnagyobb titkokhoz, ami csak létezik a Földön;
 - az egész Földi életünk olyan, mint az Adventi Naptár.
 - ❖ TŰRELMESEK – ELFOGULATLAN – SZERETETTELJES ODAADÁS
- **adventi koszorú**

- fenyőfélékből, mert ők az ősi Föld követői, óriási megtartó erővel rendelkeznek, az idő reprezentánsai
- a kör forma az időtlenség jele az időben (kör+fenyő);
- az örökkévaló összekapcsolása az idővel, lehetőség az újakezdésre;
- segít az úton a határpontok kijelölésében, mert nem lehet egy lendülettel, egy mozdulattal;
- egy impulzussal felkészülni a karácsonyra;
- az idő+tér szimbólum segít átélni a folyamat igaz lényegét.

❖ **AZ IDŐTLENSÉG ÁTÉLÉSE AZ IDŐBEN**

▪ **4 hetes időszak**

- 1. hét: a fizikai test megkísértése (első hét) – a lélek halálához vezet
- 2. hét: az étertest (életerő-test) megkísértése (második hét) – egoista hajlamok, vágyak
- ez a szokások hordozója, változásokat képes előidézni
- lehetőséget ad új minőséget elsajátítani, stabilan a magunkévá tenni valami újat
- szellemi világok erőit hívjuk le a létezésünkhöz
- 3. hét: az asztrál test megkísértése (harmadik hét) – félelem keltés
- 4. hét: az Én megkísértése – valóságnak ható illúziók

(Bővebben: <http://www.laabagnes.hu/wp-content/uploads/2007/12/advent1.pdf>)

❖ **KAPCSOLAT ÁPOLÁSA AZ ANGYALUNKKAL**

- amikor az ember tesz valamit gondoljon az angyalára, erősítse meg a szándékát, hogy ne illanjon el a semmibe;
- lehet segítséget, áldást kérni minden gondolatunkra, tettünkre;
- ilyenkor a szellemi világ nap erői lehetőséget kapnak, hogy áthathassák, segíthessék cselekedeteimet;
- lehetővé válik, hogy megtermékenyítő erő érkezzon a szellemi világból a földi létbe;

„Védelmező szellem
Fogadd tettemet úgy,
mint egy gyökér és teremts
belőle
gyümölcsöket.”

▪ **évszakasztal – adventi táj építése**

1. hét – ásványok, kövek, homok: fizikaiság
2. hét – növények: étellel áthatott fizikaiság: éteriség
3. hét – állatok: lelkeséggel, lelkiérettel áthatott élet: asztralitás
4. hét – emberek: differenciált énerők: ÉN (egótól mentes – új én születése, mint lehetőség)

Feladat: a figyelem, a megfigyelés iskolázásából megszületik a szeretet képessége, a szeretet nevelése által létrejön a tisztelet a teremtett világ iránt, észrevesszük, hogy:

- a teljes világ differenciált
- a látható világ tetteink eredménye
- a teljes világ láthatatlan lények, láthatatlan tetteinek eredménye

❖ **MEGÉRTÉS (MEGÉRZÉS) A LÁTHATÓ VILÁGON TÚLI LÁTHATATLAN VILÁGOK IRÁNYÁBA**

▪ **a születés**

- szellemi teremtés célja – az EMBER
- az emberi születés célja – SZERETET teremtése szabadságból fakadó választások útján
 - alkotás - pusztítás
 - melegség – ridegség
 - igazság – hazugság
 - szeretet – gyűlölet stb.
- a figyelem, az odaadás, a beleélés képességét kaptuk a választás lehetőségével;
- a szabadságban való döntés képessége az emberi felelősségünk is egyben;
 - ❖ **KICSIBEN és NAGYBAN is MI SZABUNK IRÁNYT AZ ÉLETÜNKNEK, és EMBERI SORSUNKNAK IS.**

ADVENTI GONDOLATOK * 2020

„... A mi fizikai testünk remény-erőkből áll. Nemcsak atomokból és molekulákból áll össze a fizikai testünk, hanem a tisztánlátó számára megmutatkozó módon a remény tartja össze a fizikai testünket. Ez azt jelenti, hogy a remény és a bizalom a jó erők jelenlétében, ez most a legfontosabb, mert ezek által tudunk minden élethelyzethez felnőni.” Rudolf Steiner, GA130

A GONOSZT CSAK A LÉLEK MORÁLIS FEJLŐDÉSE ÚTJÁN LEHET IGAZÁN LEGYŐZNI. S. O. Prokofjev: „Az év körforgása, mint Krisztus lényének átéléséhez vezető beavatási út” című írásából egy Adventhez kapcsolódó részletet adunk közre.

„... Ha az énnel rendelkező emberiség földi fejlődését vizsgáljuk, az ősi lemuriai kortól a Golgotai Misztériumig, azt látjuk, hogy ezen időszak folyamán négy nagy veszélytől mentették meg az emberiséget Krisztusnak, a Naplénynek kozmikus-földi tettei. Ezeket a tetteket a „nátháni” lény segítségével hajtotta végre, kinek négyszeri áldozata nélkül az emberiség megmentése nem lett volna lehetséges. A nátháni léleknek, ennek az ősi, tiszta ádami léleknek, „Az emberiség gyermekének” földi megszületésére emlékezünk minden évben december 25-én. Előző napon pedig Ádám és Éva napját ünnepeljük, s így összekötjük égi-földi történetének kezdetét és végét. Mint láttuk, az őszi Michael-ünneptől (szeptember 29.) karácsonyig tartó időszak a belső megpróbáltatások ideje. Az évszakok közül ez a megfelelője az emberiség egész kozmikus előtörténetének, melynek folyamán a Golgotai Misztériumot megelőző említett három fokozat bekövetkezett. Ebben az időszakban egyre inkább fogy a Nap világító fénye, növekednek az éjszaka erői, ami rámutat arra is, hogy fokozatosan milyen állapotba került az emberiség a palesztinai események idejére. Rudolf Steiner úgy jellemzi ezt az időszakot, hogy ez „a gonosz által való megkísértés ideje”. A luciferi és ahrimáni ellentétezők ugyanis különösen nagy erővel igyekeznek az emberhez férkőzni ebben az időszakban, bár más formában, mint azt a fejlődés előző korszakaiban tették, amikor is Krisztus a nátháni lélek segítségével elhárította támadásukat. Ami azonban a múltban mint kísértés és mint a kozmikus messzeségekből jövő segítő tett kívülről hatott, az a Golgotai Misztérium után, különösen a tudati lélek korának kezdete óta tisztán belső folyamattá vált. A kísértő erők ma bensejéből, lényének legrejtettebb mélységeiből közelítik meg az embert, aki csak szabadon, saját individuális erőfeszítései árán tudja véghezvinni bensejében azt, amit egykor a nátháni lélek az egész emberiségért a kozmoszból hatva vitt véghez. A nátháni lélek kozmikus tetteit ebben az évszakban az emberi léleknek saját belsejében kell megismételnie, s ehhez meg kell erősítenie morális-szellemi erőit. Az elkövetkező kísértésekre való felkészülésre buzdít az az ősi misztériumi felszólítás, hogy „őrizkedj a gonosztól”, (GA223: 1923.04.08.), amely az őszi, michaeli időszakra vonatkozik. ... Ennek alaphangulatát Rudolf Steiner a következő szavakkal írta le. „Michael ünnepén az embernek lelkierői teljes intenzitásával éreznie kell a következőket: 'Ha nem akarok tompa öntudattal félholtként aludni halálom és újraszületésem között, hanem teljesen világos tudattal akarok átmenni a halál kapuján, akkor halálom előtt belső erőimmal fel kell ébresztenem lelkemet. Először a lélek feltámadása, azután a halál, hogy a halálban megtörténhessen az a feltámadás, melyet az ember saját bensejében

ünnepele'." (GA223: 1923.10.01.) ... Erre az alapra építve erőt találhatunk magunkban arra, hogy most új formában véghezvigyük önmagunkban azt, amit a nátháni lélek egykor kint a kozmoszban vitt véghez. Így őszi ünnepén Michael maga hív fel bennünket, hogy lépjünk a nátháni lélek belső, aktív követésének útjára. Ami egykor az ember közreműködése nélkül, csupán a magasabb világoknak a makrokozmoszból jövő segítsége révén történt, azt ma neki magának kell saját belső morális fejlődése útján véghezvinni. A gonoszt csak a lélek morális fejlődése útján lehet igazán legyőzni. Ezért tűzi elénk ez az időszak azt a feladatot, hogy bizonyos tulajdonságokat fejlesszünk ki magunkban. És mivel az említett évszak bizonyos értelemben az emberiség Krisztus előtti fejlődését tükrözi, (GA150: 1913.12.21.) ezeket a tulajdonságokat a régi misztériumhelyeken is megtalálhatjuk. Azok a tulajdonságok ezek, melyek később, mint a négy „plátói erény” váltak ismeretessé, azaz az igazságosság, a mértéktartás (megfontoltság), a lelkierő (lélekjelenlét) és a bölcsesség. Most az a feladata az embernek, hogy a Michael-ünnep helyesen felfogott gondolatából kiindulva, ennek a négy lelki tulajdonságnak a segítségével belső fegyvert kovácsoljon magának a kísértőerők ellen, akikkel ebben az évszakban saját burkaiban találkozik, melyekbe azok úgyszólván kívülről befele haladva hatolnak be. Így az említett folyamat egyben az önmegismerés folyamata is: az ember előkészül a kis küszöbörrel való tudatos találkozásra.”

ADVENT első hete * az igazságosság

Az igazságosság az egyik a Platón által megfogalmazott erények közül. Azt, hogy mit is jelent az erény szó, egyszerűen úgy tudjuk megfogalmazni, hogy az erény az emberi akaratnak azt az erejét jelenti, amely által az ember a kozmikus erkölcsi törvények szerint él és cselekedeteiben teljesíti azokat. De csak akkor beszélhetünk erényről, ha ezt nem külső kényszerek, nem a törvények kényszerítő ereje által teszi, hanem saját szabad akaratából. Ebben az esetben a kozmikus erkölcsi törvények szerint élni minőség az ember morális készségévé válik. Annak, aki az igazságosságot valóban élni és az életében gyakorolni akarja, annak meg kell tanulnia, hogy a világon minden dolgot és lényt a maga helyén kezeljen és ezekbe úgy bele tudja élni magát, hogy annak a valós, igaz lényegét megismerje. Ekkor ugyanis az ember a kozmoszban uralkodó igazságosságban tud élni és ekkor tud az igazságosság az emberi akaratnak azon mértékévé válni, ami megadja az embernek, hogy mi az, amit megtehet, ill. mi az, amit nem, vagyis milyen határokat kell meghúznia életében és cselekedeteiben. Az igazságosság szóban rejlő minőséget a magyar nyelv nem fejezi ki olyan szépen, mint a német. Németül ugyanis az igazságosság az GERECHTIGKEIT, amiben a RICHTEN szó is benne foglaltatik, ami egyfajta irányt, irányultságot jelent. Vagyis az eredeti Platóni gondolat jelenik meg benne, ami szerint ez az erény nem más, mint az ember életének morális IRÁNYT ADÓ, az embert cselekedeteiben ORIENTÁLÓ minőség. Mivel a moralitás az akarattal és ezen keresztül az ember fizikai testével van kapcsolatban, ezért ez az erény teljesen áthatja az emberi testet és nyomában az emberben egy belső egyensúly, egyfajta kiegyensúlyozottság jön létre, ami a gondolatok, az érzések és az akarat teljes harmóniájában mutatkozik meg. Ma azonban egy olyan világban élünk, ahol a moralitás és határok teljes mértékben hiányoznak, amikor mindenki azt gondolja, hogy szabadon megtehet mindent, amire képes, vagy amit szeretne. Ez az önző és igazságtalan világ a gyakorlatban olyan, mint egy Istenkáromlás - mondja Rudolf Steiner, (GA159/S.23), mert az ember úgy viselkedik, mint aki elfelejtette isteni származását, aki elfelejtette azokat az Isteneket, akiktől leereszkedett a Földre. Ezért minden pillanatban, amikor rosszat teszünk bárkivel, emberrel, állattal vagy a Földdel, akkor

Istenkáromlást követünk el. Az ember bensőjében, az emberi lélekben erősen él a vágy arra, hogy ezt a szabados és önző világot egy igazságossággal teli, az emberrel és a kozmosszal harmóniában élő világgal váltsa fel. Miközben az egyre tudatosabbá váló ember a Jézus-Krisztus által hirdetett testvéri szeretetet hiányolja maga körül, eközben egyre jobban felismeri az igazágtalan, az emberrel és a kozmosszal egyaránt diszharmóniában működő világ valódi problémáit, és egyre jobban szomjazza az igazságosságot kiárasztó testvéri szeretetet. Így, ma már egyre többen ismerik fel a lényegét, hogy az én egyéni változásom a feltétele annak, hogy a világ is megváltozzon, és ezért elkezdenek magukon dolgozni. Ők elindulnak egy olyan belső fejlődési úton, ami végül elvezet oda, hogy képessé válnak saját szabad akaratukból az emberi határokat meghúzni. Felismerik, hogy a platóni erények gyakorlása vissza tud vezetni bennünket oda, ahonnan származunk, és az igazságosság gyakorlásával ismét megtalálhatjuk kapcsolatunkat a kozmosszal. Újra felismerhetjük, hogy a kozmoszhoz kötődünk, és a jövőben így az igazságosság lehet majd az a mérce, ami megmutatja, hogy egy ember mennyire volt képes saját szabad akaratából újra az istenihez kapcsolódni. Ez a fejlődési folyamat nem csak Advent négy hetében, hanem az év minden napjában zajlik, és vannak akik komolyabban veszik és valóban haladnak azon a belső úton, ami az istenihez való kapcsolódáshoz vezet. Ugyanakkor vannak, akik még nem tudták elhatározni azt, hogy elinduljanak-e ezen az úton. Ezért az emberiségnek lesz egy kis magja, akik az antropológia segítségével tudatosan haladnak ezen az úton, és végül az igazságosságot teszik életük irányadó eszményévé. Ők lesznek azok, akik tudatos szimpátiával fordulnak ahhoz, ami az embert, az Istenek által teremtett világrend alkotórészévé teszi, és tudatosan idegenkednek attól, ami elpusztítja az embert, ennek az Isteni világrendnek az építőelemét – mondja Rudolf Steiner. Takács Péter – A Magyar Antropológiai Társaság elnöke

Kedves Iskolai Közösség, mindannyiunknak sikeres elcsendesedést kívánok még ha lehetetlennék is tünik a jelenlegi helyzetünkben, legyen bizonyosság számunkra, hogy a Karácsonynak bennünk kell megszületnie és semmiféle külső körülmény ezt nem tudja befolyásolni!

Márkus András - intézményvezető

